

מסורת הש"ס

(א) [לקמן קיא.] שביעות
מה: (ב) ליל טוב ואפילו.
יעב"ץ וע"י רש"ש.

הגהות הב"ח

(ב) במשנה
אחרתה יתרו: (ג) ישי"י
ד"ה שמו ד"ה חלל
הכ"ל: (ד) ד"ה ויתקדש
וסי' ונצטוו הואי והאי:
(ד) ריש' ד"ה נקטת וסי'
דכתיב נמי חליו הכא
עוד:
(ה) ר"ה פירוש
ישי' ועד י"ל ישי' ונכתיב
המוכר [את] הכית דמי
המוס' פירוש וסי' (ו) ריש'
ד"ה המקבל וסי' ונכתיב
דקאמר האי אמר בעינא
דחיתין:

הגהות הנ"א

[א] גם' חזק. חזק. י"ב גידת.
י"ח אחזק ע"ך. בעל
הספד וי' חזק' וי' חזק' וי' חזק'
שני פ"ח (י"ז) [ב] ישי'
ד"ה וי' חזק. דקנ. מ"י כ"י.
ג"כ ישי' וי' חזק' וי' חזק'
מפד"ס חזק' ל"ה חזק'
וי' חזק' וי' חזק' [ג] שם
ד"ה וי' חזק. וי' חזק.
י"ב ד"ה ששני וי' חזק'
[ד] שם ד"ה כל ד"ה חזק'
י"ב וי' חזק' וי' חזק'
חזק' ש"י:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

ספיר בוחנו נשבע ונשבע. אם ביום שיא ממלאכהו חבנו נשבע
שלא קיבל ונשבע שזה אחד מן הנשבעים ונשבעין האמורים במסכת
שבועות (דף מד:) שחקנו לו חכמים דשקלוה לשבועה מבעל הבית
ושדיהו אשכיר משום דבעל הבית טרוד בפועליו וכסבור שנתן

"אֲשֶׁכִּי בּוֹמֹנוּ נִשְׁבַּע וְנוֹטַל שְׂכִיר הוּא
 דְּרָמוֹ רַבֵּן שְׁבוּעָה עָלֶיהָ יִמְשֹׁם דְּבַעַל
 הַבֵּית תִּרְדּוּ בְּפֹעֲלָיו אֲבָל יִהְיֶה שׁוֹכֵר מִהֵימָן
 כִּשְׁבוּעָה אִמֵּר רַבָּא אִמֵּר רַב נַחֲמָן יִהְיֶה מֵאֵן
 דְּרֵאוּגָר לִיה בֵּיתָא לַחֲבֵרָה לְעֶשֶׂר שָׁנִין
 וַיִּכְתֹּב לִיה שְׂטָרָא וְא"ל נָקִיטָא חֲמִשָּׁ שָׁנִין
 מִהֵימָן א"ל רַב אַחָא מִדְּפִתָּא לְרַבִּינָא אֵלָא
 בְּמַפְרַעְתָּךְ אֲחִיפָּה מָאָה וְזוּי כִּשְׂמָרָא וְא"ל
 לְרַבִּינָא הֲוֵינָא לְגִבּוֹרֵינָא קָאִי אִם אֵיתָא דְּרַפְרֵיָה
 הֲרֵתִים שְׂמֵר לְגִבּוֹרֵינָא קָאִי אִם אֵיתָא דְּרַפְרֵיָה
 אֵיבֵיעִי לִיה לְמַכְתָּבָא אֲנִיבָה א"ל נִיכְתֹּב עָלֶיהָ
 תִּבְרָא אֲבָל הֵכָא אִמֵּר לִיה הָאִי דְּכַתִּיבִי לָךְ
 שְׂטָרָא כִּי הִכִּי דִּלָּא (א) תַּחֲזֹק עָלֶיהָ אִמֵּר
 רַב נַחֲמָן יִשְׁוֹאֵל אֲדָם כְּמוֹכּוֹ לְעוֹלָם אִמֵּר
 רַב מְרִי בְרַח דְּבַת שְׁמוּאֵל וְהוּא דְּקֵנִי מִינִיהּ
 אֲמַרְרָא רַב מְרִי בְרִיה דְּרַב אֲשִׁי וְיִמְהַדֵּר לִיה
 קְתִיבָה אִמֵּר רַבָּא יִהְיֶה מֵאֵן דְּאִמֵּר לִיה לַחֲבֵרָה
 אוּשְׁלָן אֲמַר לְמִירְפָּק בִּיה הָאִי פְרִדִּיסֵּי
 רְפִיק בִּיה הֲוֹה פְרִדִּיסֵּי פְרִדִּיסֵּי רְפִיק בִּיה
 כָּל פְּרִדִּיסֵּי דְּבָעִי פְרִדִּיסֵּי רְפִיק וְאוּלִּל כָּל
 פְּרִדִּיסֵּי דְּאִית לִיה וְיִמְהַדֵּר לִיה קְתִיבָה אִמֵּר
 רַב פֶּפֶא יִהְיֶה מֵאֵן דְּאִמֵּר לִיה לַחֲבֵרָה
 אוּשְׁלָן הָאִי גִרְגּוּתָא וְנִפְלָה לֹא בְנִי לֹה
 גִרְגּוּתָא וְנִפְלָה בְנִי לֹה בִּי גִרְגּוּתָא כְּרִי וְאוּלִּל
 גִרְגּוּתָא גִרְגּוּתִי כְּאַרְעִיָה עַד דְּמִתְרַמִּי לִיה
 צִרְדִּיק לְמִיָּקֵנִי מִינִיהּ: **מִתְנִי'** הַמְשַׁכִּיר
 בֵּית לַחֲבֵרּוֹ וְנִפְל חַיִּיב הָעוֹמֵד לֹו בֵּית
 הָיִה קָמֵן לֹא יַעֲשֶׂנוּ גְדוֹל גְּדוֹל לֹא יַעֲשֶׂנוּ
 קָמֵן אַחֲדָא לֹא יַעֲשֶׂנוּ שְׁנִים שְׁנִים לֹא יַעֲשֶׂנוּ
 אַחֲדָא לֹא יַפְחוֹת מִן הַחֲלּוּנוֹת וְלֹא יוֹסִיף
 עֲלֵיהֶם אֵלָא מִדַּעַת שְׁנֵיהֶם: **גְּמ'** הִכִּי דְּמִי
 אִי דְּאִמֵּר לִיה בֵּית זֶה נִפְל 'אֹל לִיה אִי דְּאִמֵּר
 לִיה בֵּית סָתֵם אַחֲדָא יִמְאָי לֹא יַעֲשֶׂנוּ שְׁנִים
 קָמֵן אִמְאָי לֹא יַעֲשֶׂנוּ גְדוֹל אִמֵּר רִישׁ לְקִישׁ
 דְּאִמֵּר לִיה בֵּית שְׁאֵנִי מְשַׁכִּיר לָךְ מִדַּת
 אֲוָרְכוֹ כֵּךְ וְכֵךְ אִי הִכִּי מֵאִי לְמוֹמְרָא אֵלָא כִּי
 אֲתָא רַבִּין אִמֵּר רִישׁ לְקִישׁ דְּאִמֵּר לִיה יְבִית
 כְּזוֹה אֲנִי מְשַׁכִּיר לָךְ וְאֲכַתִּי מֵאִי לְמוֹמְרָא יֵלֵא
 צִירְכָא דְּקָאִי אֲנוּדָא דְּנִהְרָא מִהוּ דְּחִימָא מֵאִי
 כְּזוֹה דְּקָאִי אֲנוּדָא דְּנִהְרָא קָמ'ל:

הדרן עלך השואל

המקבל שרה מחבירו :מקום שנהגו לקצור יקצור לעקור יעקור להרוש (6) אחרי ירוש הכל כמנהג המדינה כשם שחולקין בתבואה כך חולקין בתבן ובקש כשם שחולקין בין כך חולקין בזמורות

לא אחני צהדיה: קמ"ל. דאכולה מילתא אחני:

הדרן עלך השואל

המקבל. או באריות למחצה ולשליש ולרביע או בחמירות ככך וכך כורים לשנה: **למרוש** אחריו. **אחר** הקצירה או העקירה כדי להפוך ששים של עשבים רעים שבו וימותו ולא יחזרו ויילמדו לכשחורע: **בזמירות**

נמי צעינא תיבנא התם לפי שעוקר הכל ודש את הכל בנ

קג.

נקיטת חשב שני. פר"ח לשון אחד וכן בקונטרס שאין כמו
בשטר לא מחילת השנים ולא סופן והשטר ביד השוכר
ואומר משכיר לשוכר כבר דרש ה' שנים ופרץ בשטר מלוה מי
נאמן לומר פרעתי פלגא ומשני הכא א"ל האי דכתיבי לך שטרא

נחבב בשבילי שלא תאמר לקוח הוא ידי אלהן השטר בידך אלא כדי שלא אצטרכו לך חשבון השנים כמה ימי מכל מקום עיקר השטר בשבילי תחבב ע"כ כן יקול שנמשכנתא הוא אצלך ואע"פ שהשטר בידך ולשון ימי פד"ת זה לשונו ים אומרים כמבוא בשטר בזמן כך וכך שכרתי לך שני פלתי עשר שנים ב' ימים י' דינרים בכל שנה ואחר ה' ימים טוען השוכר ואמר למשכיר יקדעת שכירותי חמש שנים כו' ואסיקנא השוכר נתאן נכסותיו ומתכרתא ים הלא פירושו בתרלה עכ"ל ולשון זה נראה עיקר חלה דנגממות שוכר האומר שערע השכירות איני נמי לעיל מיניה בסמוך ומשמע בתכתיב נמי איני (ו) ועוד דהשתא שאל טפי מה שאלמר בתמקום שאל העשה השטר לגבינתא אלא כדי שלא יזיק השוכר דלפי זה השטר יסוף המשכיר: **שואל** ארם שובב. בערוך בערך שאל מפרש שאלו נכסיו שחזק השואל להמשיל שאל השואל להשתמש לעולם ככליו של שואל ואין נראה: **פירי** רביק יתה ב"פ פירי"א פירי"א. וז"ל דאמר רביק המוכר את הבית (ב"ב דף סא: ע"ד) ארעמא ארעמא ארעמא תרתי שמע ואין לומר דהתם נמי אי אמר רעמי הוה משמע כולו כו' פירי"א (א"ר חמא התם ספוק פרק (דף סט: ע"ד) וקלי יבד יתי תרי דיקלי ומו' ל"ל דהיינו דוקא גבי מכר ואין לומר שמכר כל קרקעותיו אלא תפוחות אבל שאלה איני מקפיד להמשיל לכל זכר (ו) ועוד י"ל דהתם לוקח על התחתונה שמוכר ומוכר והבא יד המשיל על התחתונה שהשואל ממוחזק וז"ל לא מקרי שואל ומוכר כיון שסופו להחזיר ואין שאלר דלאמר לעיל קרקע בחזקת בעליה ועומדת ואיני בספק החדש דמי דדוקא קרקע שאין יכול לטעון לשמו מיד בעלה אזלינן תחת דוקא קמא אבל במטלטלין אינן חזקת מאל דתופס השתא היכא דליכא חזקת קרקע כנגדה:

הדרן עלך השואל

המקבל. בתבן ובקש. אומן
שקנץ עם השנוט
קרוי תבן והנשאר בתבן קרוי
שקורן אישטובלי'ס דכנחי'ס (נראש'ס
גם תבן גם תמפור'ס עמנו
נאומין לבהמ'ס לאכול וכתיב נמי
נאומין מלקעים בשדות הקש הנשאר
הוליסוה בעולם איש לביתו וכן
(:) בשלמ'ס דמסכת'ס דבבחובר
חמ'ס ונגמרה'ס דקאמר (ו) נצינ'ס
ימר דמקש'ס אלא משום שרגילות
ולול'ס השדה והתבן קאמר דמימין
נצל העושין מן העבן והא קאמר
דמסופ'ס שנת'ס ל': ד"ה מיהא)

ואזל

עין משפט
נר מצוה

[illegible]